

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: R.M., nar. ..., st. přísl. Ukrajina, naposledy pobytem v X, *zastoupený Mgr. Markem Čechovským, advokátem, se sídlem Praha, Opletalova 25*, proti **žalovanému: Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 7. 2017, č. j. CPR-19146-3/ČJ-2017-930310-C220,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á n á r o k na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalované, kterým bylo rozhodnuto, že se žádosti o propuštění ze zařízení podle § 129a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), nevyhovuje a cizinec se nepropouští.

Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí bylo vydáno s odkazem na ust. § 129a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, dle něhož platí, že „*Žádost o propuštění ze zařízení je cizinec oprávněn podat nejdříve po uplynutí 30 dní od nabytí právní moci rozhodnutí o zajištění, rozhodnutí o prodloužení doby zajištění cizince nebo rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení, nepodal-li žalobu proti takovému rozhodnutí, nebo nejdříve po uplynutí 30 dní od právní moci posledního rozhodnutí o jeho žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince, rozhodnutí o prodloužení doby zajištění cizince nebo proti rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení.*“

Žalobce v úvodu žaloby namítal zcela zásadní pochybení žalovaného ve výrokové části napadeného rozhodnutí. Náležitosti rozhodnutí správních orgánů upravuje § 68 správního řádu a konkrétně ve svém druhém odstavci upravuje povinnost označit ve výrokové části rozhodnutí účastníky řízení dle § 27 odst. 1 správního řádu. Dle tohoto ustanovení je účastníkem řízení v řízení o žádosti žadatel. Nicméně napadené rozhodnutí se ve výrokové části rozhodnutí zmiňuje jméno M.V. a nikoliv jméno žalobce, které správně zní R.M. Tímto svým pochybením žalovaný zatížil výrokovou část svého rozhodnutí nezákonností.

Nad rámec výše uvedeného žalobce uvedl, že vzhledem k tomu, že v důsledku napadeného rozhodnutí je žalobce v podstatě omezen na osobní svobodu, musí být takové rozhodnutí založeno na závažných důvodech, které svědčí pro nutnost omezení osobní svobody cizince. V těchto případech by mělo správní rozhodnutí, které tak výrazným způsobem zasahuje do práv žalobce splňovat všechny zákonné náležitosti, což v předmětné věci tvrdit nelze.

Žalovaný odůvodnil zamítnutí žalobcoví žádosti tvrzením, že žalobce měl o propuštění ze zajištění požádat v rozporu s § 129a odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný tvrdil, že žalobce o propuštění požádal dne 4. 7. 2017. Nicméně toto tvrzení se nezakládá na pravdě. Žalobce přiložil k důkazu předmětné podání (Žádost o okamžité propuštění ze zajištění) i s potvrzením o odeslání tohoto podání z datové schránky zástupce žalobce s datem odeslání 29. 6. 2017. Žalovaný tak zamítnul žádost žalobce a vydal napadené rozhodnutí s naprosto nezjištěným skutkovým stavem a se závažnými pochybeními. Žalobce tak o propuštění ze zajištění požádal zcela v souladu s § 129a zákona o pobytu cizinců a jeho žádost měla být věcně posouzena. Postupem žalovaného došlo k upření práva žalobce na posouzení jeho žádosti, navíc za situace, kdy dle názoru žalobce by jeho žádosti mělo být vyhověno.

Dále žalobce uvedl, že dle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců lze vydat rozhodnutí o zajištění cizince, pokud nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Žalobce tedy namítal samotnou zákonnost svého zajištění a zároveň zastával důvodný názor, že z obsahu napadeného rozhodnutí v žádném případě nevyplývá nezbytnost užití institutu zajištění coby krajního prostředku. Užití institutu zajištění je tedy možné použít až v krajním případě, kdy není možné užití jiného prostředku, přičemž rovněž vyloučení užití jiného ze zajišťovacích prostředků musí být řádné zdůvodněno. Správní orgán se ve svém rozhodnutí však zabývá možností užití institutů mírnějších toliko paušálně a povrchně. Napadené rozhodnutí sice obsahuje konstatování správního orgánu, že mírnější donucovací opatření by nebyla účinná a uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců je z hlediska jednání účastníka správního řízení nedostačující, avšak následné vysvětlení dává více otázek než odpovědí a nastoluje zejména otázku, zda se správní orgán vůbec zabýval možností užití jiného opatření, neboť odůvodnění nemožnosti takového kroku je zcela nedostatečné až zmatené. Žalobce se tedy nedozvěděl, proč správní orgán nepřistoupil k užití mírnějšího opatření, ale pouze to, že užito nebylo. Navíc, žalobce na adrese: ... sdílí společnou domácnost se svou matkou a jejím manželem, občanem ČR. Matka žalobce pobývá na území na základě povolení k přechodnému pobytu. V této souvislosti lze taktéž odkázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu ve věci problematiky, zda zásah do rodinného a soukromého života by měl být zohledňován právě v řízení o zajištění, respektive zda by se měl správní orgán při rozhodování o zajištění zabývat otázkou, zda je vůbec případná realizace správního vyhoštění možná – blíže viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2010, sp. zn. 7 As 79/2010, ve kterém se tento soud odchýlil od svého původního právního názoru z roku 2009 (sp. zn. 2 As 22/2006) a explicitně formuloval právní názor, že „v řízení o zajištění cizince je třeba zkoumat, zda je výkon správního vyhoštění alespoň potenciálně možný, aby nedocházelo k nedůvodnému zbavení

osobní svobody a tedy k zásahu do lidských práv a svobod cizince v situacích, kdy samotné správní vyhoštění realizovat nejde“ a věc postoupil rozšířenému senátu. Ten následně jednoznačně rozhodl pod č. j. 7 As 79/2010-150, že „O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.“

Žalobce dále shrnul, že správní orgán pochybil při vydání rozhodnutí o zamítnutí žádosti o propuštění žalobce ze zajištění, zejména pak pokud jde o odůvodnění zamítnutí žádosti. Správní orgán neodůvodnil vůbec nutnost užití jakékoliv opatření, tím méně právě opatření nejprísnějšího, nezabýval se ani otázkou přiměřenosti a proporcionality při posuzování nutnosti užití zajištění. Napadené rozhodnutí je pak nutno označit za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Na závěr žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že v daném případě nebyly splněny podmínky pro vyhovění předmětné žádosti, neboť účastník řízení svoji žádost o propuštění ze zařízení podal v době, kdy k tomu ve smyslu § 129a odst. 3 zákona o pobytu cizinců nebyl oprávněn. K odkazu na § 44 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je, a to s ohledem na námitku žalujícího vztahují se k datu podání, třeba konstatovat, že řízení o žádosti bylo zahájeno dnem, kdy předmětná žádost došla věcně a místně příslušnému správnímu orgánu, tedy žalovanému. Skutečnost, že žalující podání učinil u jiného správního orgánu, který není věcně ani místně příslušný, nelze přičítat k tíži žalovaného. Důvody, které vedly žalovaného k zamítnutí žádosti o propuštění ze zařízení, jsou jasné a přesvědčivé. Dle názoru žalovaného bylo ve věci rozhodnuto v souladu s příslušnými ustanoveními zákona o pobytu cizinců a správního řádu.

Žalovaný dále uvedl, že při písemném vyhotovení napadeného rozhodnutí došlo ke zřejmé nesprávnosti spočívající v označení křestního jména žalobce ve výroku rozhodnutí. Dané pochybení bylo žalovaným napraveno rozhodnutím ze dne 8. 8. 2017 pod č. j. CPR-19146-5/ČJ-2017-930310-C220. Námitku žalujícího vztahující se k chybnému označení cizince považoval žalovaný v kontextu s výše uvedenými skutečnostmi v dané chvíli za bezpředmětnou.

Na závěr žalovaný uvedl, že neshledal ve svém postupu a ve svých závěrech pochybení, a proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V souladu s § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bylo ve věci rozhodnuto bez jednání, neboť žalobce ani žalovaná nenavrhli nařízení jednání a soud nepovažuje nařízení jednání k projednání věci za nezbytné.

Soud neshledal žalobu důvodnou.

Dle § 129a odst. 1 zákona o pobytu cizinců „Cizinec je oprávněn podat policii žádost o propuštění ze zařízení, ve které je povinen uvést veškeré rozhodné skutečnosti, kterých se dovolává a označit důkazy. Policie cizince nevyzývá k odstranění vad žádosti. Policie zkoumá, zda trvají důvody, pro které byl cizinec zajištěn, popřípadě pro které byla doba zajištění prodloužena, nebo jsou splněny podmínky pro uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. O žádosti policie rozhodne bez zbytečného odkladu.“

Dle § 129a odst. 3 zákona o pobytu cizinců „*Žádost o propuštění ze zařízení je cizinec oprávněn podat nejdříve po uplynutí 30 dní od nabytí právní moci rozhodnutí o zajištění, rozhodnutí o prodloužení doby zajištění cizince nebo rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení, nepodal-li žalobu proti takovému rozhodnutí, nebo nejdříve po uplynutí 30 dní od právní moci posledního rozhodnutí o jeho žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince, rozhodnutí o prodloužení doby zajištění cizince nebo proti rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení.*“

Ze správního spisu vyplývá, že rozhodnutím ze dne 3. 4. 2017 byl žalobce dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců zajištěn za účelem správního vyhoštění, neboť se při pobytové kontrole prokázal padělaným dokladem a pobýval na území České republiky bez platného cestovního dokladu a platného víza či jiného platného oprávnění k pobytu. Doba zajištění byla stanovena 90 dnů ode dne omezení osobní svobody. Rozhodnutím ze dne 28. 6. 2017 bylo rozhodnuto o prodloužení zajištění o dalších 30 dnů a následně dne 28. 7. 2017 bylo znovu rozhodnuto o prodloužení zajištění o 30 dnů. Ze spisového materiálu dále vyplývá, že žalobce dne 29. 6. 2017 podal žádost o okamžité propuštění ze zajištění, kterým nebylo vyhověno žalobou napadeným rozhodnutím.

Žalobce namítal pochybení žalovaného týkající se výrokové části napadeného rozhodnutí. Napadené rozhodnutí ve výrokové části zmiňuje jméno M.V. a nikoliv jméno žalobce, které správní zní R.M. Tímto svým pochybením žalovaný zatížil výrokovou část svého rozhodnutí nezákonností.

Soud k této námitce uvádí, že v napadeném rozhodnutí došlo ke zřejmé nesprávnosti spočívající v označení křestního jména žalobce, kterou žalovaný rozhodnutím ze dne 8. 8. 2017, č. j. CPR-19146-5/ČJ-2017-930310-C220 opravil. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se rozhodnutí týká žalobce, tato skutečnost je patrná zejména z odkazu na číslo jednací rozhodnutí o zajištění a další okolnosti vztahující se k zajištění žalobce. K rozsahu použitelnosti opravy zřejmých nesprávností se vyjádřil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 3. 2010, čj. 1 Afs 58/2009-541 „*Institut opravy zřejmých nesprávností v písemném odůvodnění rozhodnutí podle § 70 správního řádu lze aplikovat pouze na zjevné omyly ohledně údajů, které jsou však dostatečně podloženy zjištěními prokazujícími jejich správné znění. S odkazem na toto ustanovení nelze naopak měnit vlastní skutková zjištění či jejich již provedené právní hodnocení, na jejichž základě bylo ve věci rozhodnuto. Není tedy možné, aby se s odkazem na uvedené ustanovení měnil obsah rozhodnutí. Takový postup by nasvědčoval libovůli rozhodování správního orgánu a byl by jednoznačně v rozporu s principem právní jistoty (obdobně viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2003, sp. zn. II. ÚS 237/02, N 38/29 SbNU 327). Tento institut tak umožňuje jen odstraňování chyb, kterých se dopustil správní orgán ve vydaných rozhodnutích, tedy opravy různých méně významných překlepů a zkomolenin, opravy dat a rodných čísel, ale také opravy početních chyb. Opravným rozhodnutím (usnesením) však nemůže dojít ke změně vlastních, opravovaných rozhodnutím stanovených, práv a povinností.*“

Žalobce dále namítal, že žalovaný ve svém rozhodnutí tvrdil, že žalobce o propuštění požádal dne 4. 7. 2017. Nicméně toto tvrzení se nezakládá na pravdě. Žalobce přiložil k důkazu předmětné podání (Žádost o okamžité propuštění ze zajištění) i s potvrzením o odeslání tohoto podání z datové schránky zástupce žalobce s datem odeslání dne 29. 6. 2017.

K této námitce soud uvádí následující. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce podal žádost o propuštění ze zařízení dne 29. 6. 2017, tedy následující den po nabytí právní moci

rozhodnutí o prodloužení zajištění o 30 dnů. Žalovaný sice v napadeném rozhodnutí nesprávně uvedl datum podání žádosti o propuštění, a to 4. 7. 2017. I přesto tato skutečnost nemohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť dle § 129a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, byl žalobce oprávněn podat žádost o propuštění ze zařízení nejdříve po uplynutí 30 dní od nabytí právní moci rozhodnutí o prodloužení doby zajištění cizince, tedy až dne 29. 7. 2017.

Žalobce také namítal, že napadené rozhodnutí sice obsahuje konstatování správního orgánu, že mírnější donucovací opatření by nebyla účinná a uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců je z hlediska jednání účastníka správního řízení nedostačující. Nastoluje se zejména otázka, zda se správní orgán vůbec zabýval možností užití jiného opatření, neboť odůvodnění nemožnosti takového kroku je zcela nedostatečné až zmatené.

Soud k této námitce uvádí, že vzhledem k tomu, že žalobce podal žádost o propuštění ze zajištění v době, kdy k tomu nebyl oprávněn, nebyl tedy žalovaný povinen se v daném případě zabývat tím, zda nepostačuje uložení zvláštních opatření, jelikož se de facto jedná o rozhodnutí procesní. Soud tedy na závěr uvádí, že napadené rozhodnutí je plně přezkoumatelné a vydané v souladu se zákonem o pobytu cizinců a dotčenými ustanoveními správního řádu.

Na základě výše uvedeného soud uzavřel, že napadené rozhodnutí netrpělo vadami nezákonnosti ani nepřezkoumatelnosti, neshledal žalobní námitky důvodnými, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaná, která měla ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Plzni ve dvou písemných vyhotoveních (§ 102 a násl. s. ř. s.).

V Plzni dne 5. ledna 2018

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně